

Б О Р И В О Ј Р А Ш У О

И С К У Ш Е Њ Е

Д Е Р Е Т А
Београд 2008.

Т Р П Љ Е Њ Е

ДОМАШАЈ

Тежња новом од старог одваја
Срећа није када олакшање
Небо у се супротности спаја
Тек на земљи бива раздвајање.

Када се било с небилим увеже
Свету тада нова мера следи
Нежна душа пред новим се стеже
Патећ притом за оним што вреди.

Природа је мера постојања
Човек умом справља домашаје
Понад неба он себе заклања
Кајућ притом туђе промашаје.

ХТЕЊЕ

Ко не умре пре него се роди
Тешко да ће икада умрети
Смрт рођеног у небеса води
Слобода је моћи а не хтети.

Живот који после овог следи
Без слободе не може опстати
Без несреће срећа лако бледи
Непочело не може престати.

Ако радост без туге опстаје
Њена снага неће се изрећи
Све што само ништа и не даје
Туга моћна кад сконча у срећи.

ОКРЕТ

Како мало у животу треба
Да се падне ниско за човека
А како је тежак пут до неба
А тек живот после овог века.

Коме живот само за времена
Где загуби тело свога духа
Тај посрће испод свог бремена
Па за вечно он и нема слуха.

Небо криво што се живот крати
Вечност нема осећај за меру
Само онај ко пролазност схвати
Невољу ће окренут у веру.

У П Р А В О

Крајем кад се сабире живљење
Шта је било већ је на почетку
Живот обрис самртне је мере
Живи без нас у свом поретку.

Ко је хтео и више од тога
Тугу ко је мењао за срећу
Све што се науми ако без Бога
Уместо на небу сконча у смећу.

Покушај који покушаног уздиже
Ако са мером у нама ради
Нову алку на ланцу наниже
Труд труднога заувек награди.

НЕБОЗЕМЉЕ

Са међе на крајњем југу своје земље
Узносим поглед надасе ка небу
Да проверим исти ли је белег и горе уписан
Гледам како се одозго све ово доле види
Да ли се небеска у земаљској Србији
С радошћу огледа или се Она горе Ове
Доле за веке векова стиди.

Већа је Србија на Небу
Од ове што на земљи нападнута стоји
Једна ка другој представља потребу
Без једне она друга не постоји.

Жеља која у мени сад гори
Да несрећом превладам заблуде
Јесте да се небо у земљи огледа
Ни већа ни мања нека Србија не буде
Од оне што су наследили дедови од деда.

Сан ми је од живота већи
Да се небеска у земаљској одслика
Обе Србије да се изједанче
Да се изједна укажу и рам и слика.

Пред богом смо сви исти
Његова сила надмаша силника
Да бисмо били пред небесима чисти
Недајмо Косово сада је прилика.

Ко је кренуо у бој за Њега
Ако сада намеран да одустане
Последњи Србин браниће га свега
Када и ако на крају сам остане.

Сред Космоса једна тачка сија
Косово је њено право име
Одзива се кад чује Србија
Што узела себи за презиме.

НЕБРОЈИВО

Кружењем пропаст отпочиње
Ко без правца никуда не иде
Вредан пажње који се упиње
Месту с ког се све ситнице виде.

Без памети нема места страху
Она основ свакоме бојању
Све велико створено у маху
Кад замашно измиче бројању.

Стајање је врхунац напору
На страшном месту кад се стоји
Покрет пут је ка моћном понору
Храбар кога једино се боји.

КОСОВО

Косово је исто што и Космос
Садржалац свеколиког света
Србима је исто што и логос
Зато јесте сотонина мета.

Косово је Српско огледало
Мера свему што Србина чини
У њега је све што наше стало
Како доле тако на висини.

Биће зато јер то бити мора
Нема разлога да не буде
Да Србима једном сване зора
Да Косово врати нас у људе.

ГРЕХОПАД

Мисао је препрека за срећу
Добра нема ако се не мисли
Сваки човек Христос на распећу
Добро срећу не може да смисли.

Ко год тежи срећи без остатка
Са злом мора погодбу да прави
Срећа дуга и када је кратка
У несрећи мисао се јави.

Паду склони надомак су греха
Бол је израз највећега склада
Истина је остатак од смеха
Живот саздан сав од грехопада.

УПЛИТАЊЕ

Почетак је увек крај нечему
Низ се ничим никад не прекида
Садржано све ако је у свему
Морал живи на темељу стида.

У остатку суштина се крије
Нови разлог у старом почива
Што тачније тиме је јасније
Срећан онај који будан снови.

Разлог који ништа не учини
Из кога се ништа не породи
Није био с небом у близини
На ништа се сам у себи своди.

ОЖИВЉАВАЊЕ

Пустош којом живот оживљава
Нову меру у стару уноси
Из ничега оно нешто ствара
И најтеже с лакоћом подноси.

Светло које новом тамом светли
Обасјава пределе дубини
Зору увек најављују петли
Свело зором мера је белини.

Прасак увек дворукоост из једна
Крајеви се у њему познају
Целина је за истину вредна
Незналице за то и не хају.

НЕСТАЈАЊЕ

Свет се себе давно одрекао
Насиље му у темељу стоји
Силеција све силом стекао
Без насиља ко' да не постоји.

Некад исто као и сад било
Само што се то није видело
Насиље се само обновило
Никада се није ни стидело.

Крај се моћни над њега надвио
Некад било као да и није
У насиљу већ се поломио
Нестајање увек заносније.

ЛОМ

Бол у кости који кости ломи
Лека нема што из ума наста
Најбољи су којим живот прости
Из старога у ново израста.

Ништа није без свога узрока
Нит' постало нити и нестало
За све моћно родно место мука
Небо сваком што вредно је дало.

Ум се сили на погрешну тему
Снагу своју лако испољава
Осећање надмоћно у свему
Кад опасно оно нам се јавља.

Мера свему у свемиру дата
Ништа није без божије воље
Све што јесте кроз небеска врата
Спушта себе у живот на доле.

РАСТОЈАЊЕ

Распон који изнад мене стоји
Окривљује моје постојање
Само онај ко уме да броји
Способан је мерит' растојање.

Близина је опасност свакоме
Изазов је оном који може
Са ђаволом начинит' промене
Што се тичу само туђе коже.

Одстојање мера је лепоте
Бог је кадар на пуну близину
Удаљеност брани од страхоте
Која прети кад нема даљину.

СВЕВРЕМЕНОСТ

Када заумим пусту вечност
Видим јадност овог дана
Немогу ни да појмим прошлост
Све што дотакнем белег је рана.

Сурова стварност опомиње
Сваког ко уме да ишта види
Свет се у провалију нагиње
Нико се низашта не стиди.

Ово је мали вапај усред чуда
Које се незаустављиво креће
Светом влада сила луда
Ту се ништа променити неће.

ИЗНУТРА

Светло међа унутрашњег мрака
Осмех израз некадашње туге
Постојање смрти је ознака
Без једног нема оне друге.

Ко из себе на светло изиђе
Пуну снагу сазна свог мрака
Кад се види тад се теже снађе
Саплиће се од првог корака.

Најбоље је у себи се скрити
Меру свету у себи пронаћи
Само тако могуће је бити
Без кретања суштину дотаћи.

БЕЗИЗЛАЗ

Разлог себе нађе у исходу
Пустош мера негдање пунине
Намера се рађа у поводу
Близина је мера раздаљине.

Комад који ко целина стоји
Некад био део свога дела
Небо оно које све прибори
Да свет себе искаже из цела.

Без излаза ко год кућу прави
Не рачуна на улазак других
Истина се сред несреће јави
Трен разоран сред трајања дугих.

УНАЗАД

Зло са добром вечну битку бије
Сразмера се измеђ' њих не губи
Постојаност кључну тајну крије
Да не воли свако који љуби.

Више добра носи више злога
Добро свако и зло увећава
Ништа није настало без Бога
Давно знамо да ђаво не спава.

Када би могло оно немогуће
Свет да се ка почетку креће
Живот свако био би прегнуће
Мање добра залога је среће.

СОПСТВО

Тамо где нам око посустаје
Граница је где душа почиње
Све велико из ничег настаје
Живот себе у смрти зачиње.

Мера која друге премерава
Стоји изван нашег домашаја
Тек ко нема има шта да дава
Непостало у јединство спаја.

Космос већи од наше представе
Он почиње кад оку нестане
Ништа веће од прве објаве
Нит ко већи од сопствене сене.

НЕБИЛОСТ

Светло тама за моћнија чула
Што у нама притајено живе
Дух у нама започета кула
Несрећни су кадри да се диве.

Празни живот њих не призива
За мало се они не покрећу
Они живе кад небо дозива
Да грешнима успоставе срећу.

Пустош која душу обузима
У часима кад се на пут спрема
Космос у се задужен да прима
Чак и оног ко та чула нема.

ЗАЛАЗАК

Када једном сунце се опрости
Оживеће све што није нашло
Своју меру у снази светлости
И пре часа кад је завек зашло.

Живот неће са сунцем нестати
На пределу где се оно рађа
Смрт је оно што нам не да стати
Зато она од живота млађа.

Знатижеља моћно нас привлачи
Оном часу од кога сви стрепе
Не победи увек који јачи
Гладни другог собом се окрепе.

НЕСКЛАД

Ноћ је извор духовне светлости
У њој видно што за дана није
Спорост снага опасној обести
Из празнога најрадије пије.

Мир у души што се ноћу рађа
Муке дана олако решава
Од несреће срећа увек млађа
Благо оном ко се обуздава.

Космос није мера за човека
Бог у њему само се огледа
Живот тајна близа из далека
Васиона сабир несклада и реда.

УЗАЈАМНО

Све што себи има равна
Није више ненадмашно
Бог је мера староставна
Њему место самодано.

Бог по нама облик има
Њему меру продукт кроји
Све што вредно у мислима
Од почетка свога стоји.

Узајамност враћа снагу
Оном што без борбе паде
Светло има тек на трагу
Који носи искру наде.

ИЗВОР

Са извора кад се пије
Ништа слађе не постоји
Бог из уста воду лије
Жедне њоме трајно поји.

Глад у нама разбуктава
На остатку постојања
И кад нема он нам дава
Разлог нови за кајања.

У кривици морал лежи
Равнодушност увек прети
Свако себе саплиће у мрежи
Остављени а ипак узети.

СПОНТАНО

Случајност је суштина слободе
У намери увек и граница
Непланови у висину воде
Стихија је наша узданица.

У слободи ко не нађе излаз
Њему ништа не може помоћи
У маломе ко не нађе пролаз
Кроз широко тај не може проћи.

Свако себи највећа препрека
Из оквира ако не изађе
Заробљени собом нема лека
У познатом он себе не нађе.

ИЗА

Прва реч основа за сваку
Која следи у речноме низу
Колевка је синоним за раку
Једна другој на корак су близу.

А између бесмисао цвета
Борба бића са самијем собом
Несрећа је побољшање света
А срећа се доживи пред Богом.

Изнад неба нова земља бива
За неживе потоње станиште
За живот само смрт јесте жива
Изнад неба крајње одредиште.

СПАЈАЊЕ

Ненадмашно када се домаши
Када крај на почетак сађе
Срце када умом се надмаши
Пронађено изнова се нађе.

Мир у нама почетак је борбе
Која чека да изнова крене
Свет је израз небеске потребе
Исклесане из огромне стене.

Ко не позна суштине почетак
Тешко да ће домаћи се краја
Нестајање није и свршетак
Бог у себи све крајности спаја.

НЕСТАЈАЊЕ

На страдању кад живот почива
Вечном миру нека се не нада
Ко страдалник нешто важно скрива
Без разлога чак се и не страда.

Тишина се тек по буци знаде
Супротности новој борби воде
Срећно кадро да упозна јаде
Сужањ сања идеју слободе.

После краја почетак почиње
Бескрајност основа је света
Тек у смрти живот се зачиње
Мир је основ великог покрета.

КОНТРАСТ

Светлост ако из таме доспева
Таму света моћно обасјава
Добро злу тешко одолева
Већ казано ђаво никада не спава.

Тешко оном који из далека
На ситинице принуђен да гледа
Њему нема за површност лека
А у души ни склада ни реда.

Доспевање до висине тешке
Где се мноштво сабире у једно
Увек носи ризике од грешке
Да најгоре прогласи се вредно.

НАЛОГ

Када светло из мене изађе
Око духа када све измени
Нови начин душа ће да нађе
Стари наум нови ће да плени.

Тешко вечност ичим заменити
Што пролази нема снагу моћи
Ништа лакше него себи скрити
Да постало мора нужно проћи.

У почетку крају обрис бива
Вечно оно што без обадвога
Небо у се све нестало скрива
Враћа Богу створено од Бога.

ЗАЛАЗАК

Што на Земљи икада се деси
То на небу бескрајно се памти
На почасном месту уписани греси
Добро горе вишом снагом пламти.

У почетку коме се знак не зна
Кроз почетак за ново постање
Нико собом не дотакне дна
А да себи није хтео мање.

Заборав је највећа обмана
Кривица се тек у њему нађе
Богу изостало учини сатана
Светло ниче када сунце зађе.

ОПРЕЗ

Одсјај вечни прети да угаси
Живу бакљу што одувек пламти
Смрт је кадра живот да украси
Живот мерен оним што се памти.

Без опреза који моћно штити
Од свих зала што прете човеку
С којим злу се прекидају нити
Оне јаче сумњом се пресеку.

Сумња извор свеколиког занања
Ко не сумња не зна и што зна
Само онај ко се у се склања
Може себе спасити од зла.

ИСКУПЉЕЊЕ

Разлог свету последњи се каже
Целина је утеха за део
Ружно некад од лепога драже
Пад не позна ко се није пео.

Ум је снага ако изокола
Даје меру ономе мишљеном
Осећај је истина на пола
Ни са умом никад испуњеном.

Делимичност судбина човека
Потпуност је небеска одлика
За незнање увек има лека
Смрт за искуп последња прилика.

СНАЛАЖЕЊЕ

Кратак уздах више од мишљења
Умне моћи застају пред чудом
Страх је основ свакога кретања
Истина је пред небеским судом.

Бол на којем цео живот лежи
Мера сваком путу без компаса
Све што вреди тежи равнотежи
У немиру не налази спаса.

Све што прође нико не поврати
Двапут исто никад се не деси
Моћан онај који лако схвати
Да на муци изничу успеси.

СТРЕМЉЕЊЕ

НЕБО

Вечност мера свему што постоји
Ништа од ње није изузето
Небо моћно једно да удвоји
И заврши никад започето.

Када се земља са небом споји
И за мене постану одвећ једно
У мени ће на час да се утроји
Све што је било сећања вредно.

Небо се умнима одувек шири
Дух начин да се њему доспе
Небо немирљиво очас мири
Други не смеју што оно сме.

КОСМОСПОЗНАЊЕ

Пуно небо знак за уздизање
На висину сопственог наума
Ко ће више увек има мање
Поход увек не мала траума.

Светлост ако мрачна сија
Осветљава тамне нам дубине
Равнотежа оно што нам прија
Најтеже је пунити празнине.

Ко са собом није раскрстио
У себи ко не види препреку
Боље да се није ни родио
Ни у смрти он нема утеху.

МРЗОЉУБЉЕ

Када љубав у мржњу прерасте
Нови занос стари одмењује
Топло лето призива нам ласте
А одласком зиму најављује.

Пуни замах из једна се ствара
Све на пола не досеже снагу
Само онај кога живот смара
Жуди срећан коначноме прагу.

Мржња исто што и љубав прави
Биће собом износи на муку
Само оно што се усну јави
Изазов је мрзољубном хуку.

ЦЕЛИНА

Разлог увек последицу прави
Крај сабире све делове лако
Само оно што се прво јави
Мора бити свему подједнако.

Ко не позна почетак ничему
Тешко да ће схватити целину
Све је увек сабрано у свему
Јаство тада покаже силину.

Из делова ништа се не види
Поједност себе у себи изгуби
Посебност целини завиди
Тек целина разнороднос љуби.

КОСМОС

Космос оно што над нама бива
Величина никад премерена
Светлост звезда у њега се слива
Свепотпуност никад проверена.

Месећ део сунчане светлости
Одсјај моћни у оку човека
Тама извор свакоје радости
Светло снага што траје за века.

Тајна коју собом космос носи
Уму мера за нова прегнућа
Веће мањем одувек пркоси
Звезда сија до новог сванућа.

СКРОВИШТЕ

Кад би неко премерио свемир
Тога часа он би космос био
Свак нормалан пао би у немир
Снагу ума од себе би крио.

Није лако не знати о важном
Скривеност је снага скривенога
Лако оном који вером снажном
Препешачи од себе до Бога.

Бог у небу нашао станиште
Израо према себи кућу
Тиме нама постао скровиште
Своме нас је успео прегнућу.

ФАНТАЗИЈА

Тама неба у мени се сија
Светло моћно једино да скрива
Загонетка оно што нам прија
Тајна кадра да ме држи жива.

Сазнање је препрека бивању
Разоткрито више не постоји
Суштина је у сталном скривању
Кад се светло са тамом удвоји.

Звезда које себе исказује
За човека више нема снагу
Која беше извор фантазије
Што нас води Божијему прагу.

ЗАГОНЕТКА

Космос свету што човеку глава
У њему се мисао дешава
Сан у њему најмоћнија јава
Он је онај који све решава.

Загонетка свих је загонетка
Простор који не трпи мерила
Место живо Божијега претка
Труп је доле а горе су крила.

Узношење које њему води
Од обичног савршенство прави
Космос живи у пуној слободи
Непотпуно у часу састави.

РАЗЛИВ

Ништа тако ко патња не веже
Разлив мисли у њу се сажима
Бол је кадар да стегнуто стеже
Све у њему чврсти облик има.

Срећа ништа крупно не разуме
За њу друго ништа не постоји
Туга моћна да следи науме
Које творац у нама устроји.

Радост тузи ништа не опрашта
Увек хоће да сама изгледа
Туга жива када ради машта
Снови излив прекомерног једа.

ВИСИНА

Сјајна тама што у мени сија
Светлом својим открива дубине
Ноћом кадра себе да пробија
Да би тако досегла висине.

Без висова тешко је опстати
У плићаку најтеже пливати
Небо може све свакоме дати
Када светло тешко је скривати.

Ко се није пео у висине
Он о паду не може зборити
Тешко оном ко без постојбине
Душу мора другом отворити.

СТРЕПЊА

Ни од чега тако не стрепим
Као од моћи да се премери
Оно што ме код очију чини слепим
И да се тако човек Богу замери.

Срећа у несрећи постоји увек
Науми нејасни за ум немерни
За сваку болест постоји лек
У здравље верује само болесни.

Највише знање крије прва тајна
Коју нико до неба не разлучи
Највећа пролазност постаје трајна
Знање се знањем никад не научи.

ПРИПАДАЊЕ

Корак који Свемир чини ближим
Недовољан да се он и схвати
Ко висине жељан увек бива нижи
Проклетство понора њега вечно прати.

Када све остане у своме оквиру
Кругови се света не мичу без бола
Космос себе има када у сабиру
Увек чини цело а све друго пола.

Разлог који у себи се позна
Најјасније каже ко чему припада
Само онај ко је кренуо са дна
Пропадање њему бива нада.

ПОНИРАЊЕ

Ко не уме да себе препозна
Усред мрака и белине јарке
За њега је живот коб и казна
Лутање по свету без Нојеве барке.

Васиона место у ком се састаје
Прва душа са духом бесмртним
Бесконачност моћна да нам даје
Блажена је оним беспомоћним.

Када не би било како не знам рећи
И кад језик не би беспомоћан био
Понор мог падања био би још већи
Бескрајно патио што сам се родио.

НЕПРЕГЛЕД

Крајњу тачку још нико не угледа
Претпоставка више од виђеног
Дух је мера Божјег непрегледа
Снагом Творца давно одређеног.

Колико је изван светла тога
Разастртог без видљивог краја
Нешто од тог надмаша и Бога
Невидљиво од сопственог сјаја.

У почетку крај је установљен
Овом коме сам Космос измиче
Свет овај од другог направљен
Сваки сваком као јаје личе.

ПРЕЛАЗ

На размеђу светлости и таме
Оно важно баш ту се дешава
Бука извор највеће осаме
Дух најживљи кад биће спава.

Најтеже је себе разумети
Своју тајну другом објавити
Није разлог само то не штети
Без тајне је немогуће бити.

Све то исто са животом бива
Смрт у њега непрестано иде
На крај краја смрт једино жива
Живот себе даје кроз привиде.

БЕСКОНАЧЈЕ

Тајна неба у нама смештена
Ништа није без њега постало
Вечност свака саздана од трена
И највеће некад било мало.

Бескочначност коначно ме узео
Моћна рука небу ме поведе
Само онај кога не прате сузе
На овоме свету рачун лако сведе.

Светло себе по таму разуме
Небо небу једина је мера
Не постоји ко нема науке
А још мање коме мртва вера.

НАУМ

Бол у себи дубљи разлог крије
Ношен тугом човек се ојача
Ко се срећи приклони радије
Никад неће разумети плача.

Човек није ако не разуме
Да бол носи искру од сазнања
У њему је основ за науме
Човек бива тек и када сања.

Тешко оном који изостане
Тамо где се туга узгред дели
Никад неће моћи да постне
Чак ни оно што су други хтели.

БРИСАЊЕ

Пораз мера потпуне немоћи
Да се човек од јада избави
Пораженом не можеш помоћи
После битке када се усправи.

Мера свему у почетку дата
Успех није што је и успешно
Несрећа је једино крилата
Увек каже оно што је грешно.

У почетку све изгледа лако
Што је теже утолико више
Све се мора окончат' некако
Смрт у себи све разлике брише.

САЖИМАЊЕ

Космос моћан да баш све сабере
Њему ништа никад не претекне
У њему је тајна наше вере
Пуни живот тек се тамо стекне.

Боље нешто него баш све знати
Целина је основ за насиље
Знање живот неприметно крати
За несрећу потребно обиље.

Ноћ је дуга коме памет кратка
Мишљење је разлика што годи
Када мине туга увек слатка
Живот себе свему прилагоди.

ЈЕДИНО

Тихо теку дани што се нижу
Успех мера големог страдања
Што старији они брже стижу
Смрт оживи нестанком надања.

Тугу не бих мењао за срећу
Без ње човек ко без Божје вере
Не пристижу увек они који крећу
Бит живота погођене мере.

У радости ко једино суди
Тешко да ће правду препознати
Дан почиње кад зора заруди
Сазнању је ближи који пати.

Тугу не бих мењао за срећу
Пуноћа се у празнини гледа
У сред бола лакше ја умрећу
Ништа јаче од природног следа.

ВАСКРСЕЊЕ

Мера света дата у сусрету
Садржана на међи чудесној
Кад се живот у смртном покрету
Сав сагледа на пољани тесној.

Све што важно није наше хтење
Друга сила њему смисо' даје
Смрт је ништа моћ је васкрсење
У нестанку тек се вечно траје.

Изван неба тек се живот буди
Што на земљи за кратка је века
Само оно чем' се човек чуди
С оне стране увек га дочека.

ЗВЕЗДА

Свемир место великог сусрета
Творац прима чеда у наручја
Смрти нема без страшног покрета
А још мање без Божијег сјаја.

Умирање када је награда
Велик живот тиме се угаси
Само онај ко уме да страда
Зна шта значе последњи уздаси.

О несрећи из среће се поје
Кад несрећа она пречи вољу
Само оно што живи у двоје
Може наћи путању најбољу.

Смрт када се у живот насели
Свемир тиме губи величину
Светлост смрти најбоље весели
Мрак у себи носи месечину.

ЊЕГОШ

Да ће Његош на оволико спасти
Нико никад ни слутио није
Мисао је жртва вреле страсти
Мржња себе у глупости крије.

Врхови се на малено своде
Меру свету простак утврђује
Величине никоме не годе
Малу главу мало узбуђује.

Тамо где си осуђен за века
Таквог своди недостојна руља
Мисао је када и изрека
Облак никад у близини муља.

ЗАПЛЕТ

Крај почетку зачудо предходи
Задњи акорд у првоме звучи
Увек неко неког другог води
А ко знаде он и даље учи.

Пусти простор богатсво открива
Ако пуно тек ту је празнина
На небу се прави живот збива
Ничег нема кад није висина.

Свемир мера свеколиког света
На земљи се споредно дешава
Свако жртва сопственог заплета
Само смрт је кадра да решава.

ПАРАДОКС

Вредно ако на време се деси
Касно смета колико и рано
У невреме збивају се греси
Све не било унапред је дано.

Мера свету у безмерју стоји
Дубина се на врху огледа
Када ништа тек тада постоји
Небо слепцу одувек заседа.

Кретање се неумитно збива
Никад свемир није на час стао
Тама моћна светло да прикрива
Врх спознаје само ко је пао.

СВЕТЛОСТ

Сред живота смрт се рађа
На огранку расте воће
Дебло само нова грађа
Од које се рађат' хоће.

У прикрајку бди суштина
Сакривена сред светлости
Сваки живот олупина
Што тихује о смртности.

Светлост моћна кад у тами
Нову снагу да искаже
Тугу знају што су сами
Нову светлост који траже.

НЕПРЕГЛЕДНОСТ

Мркла тама разум ми помера
Светла ума нестала без трага
Изад свега увек стоји вера
У њој живи немерена снага.

Разум када покаже сву надмоћ
Друге силе одговоре знају
Срећно доба само када поноћ
Све се дозна на самоме крају.

Чему тежим већ је прохујало
Лако оном коме све по мери
Моћ је оно што је избујало
Сред човека посвећеног вери.

БЕСКОНАЧНОСТ

Крај у себи суштину прикрива
На почетку све изгледа бајно
Живот оно што се у сну збива
Лако оном што одувек трајно.

Свемир нема никаквог почетка
А без њега крај се не дешава
Тешко оном ко живи без претка
И све муке олако решава.

На почетку крај се не назире
За онога коме ум почива
Ко до краја безумно зазире
И од себе суштину прикрива.

ПОДРИВАЊЕ

Све док се врх не дотакне
Са којег све исто изгледа
У човеку никад се не макне
Оно што је у темељу реда.

Ако нам није баш свеједно
Што ће следећег трена бити
Ништа нам неће бити вредно
Неморал ћемо и од себе крити.

Без раскоши који мир дарује
Човек ништа не може да схвати
Само ако морално станује
Друго ништа не мора ни знати.

Морал темељ људског нерпегледа
Снага која покреће кад стоји
Мишљење је израз лаког следа
Увек мање него што изброји.

ЖИВОТ

Љута битка води се у нама
Да ли срце или ум претеже
Биће живо сред задатог рама
Које стомак једино повеже.

Стомак мера што човеку дата
Што у њега не успе да стане
Секунд мера будућега сата
Збир свих часа образује дане.

Морал себе у стомаку позна
Што не свари увек ствара муку
Најдубље што нам стомак дозна
Мук тишине искаже у хуку.

ТРЕНУТАК

Мир у коме срећа проговара
Тугу пуну пред срећнога ставља
Само онај у ком има дара
Из ничега величанство ствара.

Први корак на великом путу
Мала мера у себи задата
Сваки има проћи своју руту
И одживет меру свога сата.

Време увек и од свега јаче
Изван њега ништа не постоји
Смеху вичан ко уме да плаче
Храбар кадар малог да се боји.

ВРЕМЕ

Када живот временом се пуни
Тад у њему настаје празнина
Живот сваки почетком се круни
Време смрти жива постојбина.

Што га више у нама постоји
Све га мање за нас преостаје
Време себе од отрага броји
У највишем оно тек постоји.

Чудан обрт у нама се збива
Са временом обратно се чини
Ко прикрива највише открива
Види Бога хрли ка судбини.

ПРОЈАВЉЕЊЕ

Да ојача смртног сред слабости
И увери да све неће проћи
На врхунцу сопствене самости
Бог се јави у својој пуноћи.

Вечност снагу из пролазног црпи
Сећање је потврда билости
Нема тога ко неће да трпи
Крајњу меру дате му вечности.

Рођен једном никад не престаје
Живот овде мора да престане
Да би горе могао да траје
Не бројећи ни ноћи ни дане.

ПРОСТРАНСТВО

Краја нема где почетак тајна
Мисао је мера вером омеђена
Биће жива док му звезда сјајана
С неба пала није пронађена.

Небо кадро да прави даљину
Недоступну оку загледаном
Нико не зна пуну раздаљину
Која живи у уму пространом.

Из вечности у вечност улазим
Кратки предах целост осмишљава
Из подножја у висине силазим
Памет моћна - срце заварава.

Б Д Е Њ Е

ПРИБЛИЖАВАЊЕ

Што се више врху примичем
Узвишено бива ми све мање
Занемео не могу да вичем
Биће сводим у природно стање.

Вера траје док се не приближи
Верник оном у шта веровао
Величина лажно највише унизи
Тешећи се да то није знао.

Чиста душа вери приближава
Праву меру без мисли да дозна
Све што важно ником се не дава
Истина се по очима позна.

СКЛАД

Све што видим мање је од тога
Вид без ока у најдаље спада
Све што вредно постало од Бога
Тек уз њега види снагу склада.

Кад из светла у таму се гледа
Моћ се каза у несносној снази
Космос сабир реда и нереда
Свако биће на сопственој стази.

Путања се у раскоши шири
Могућност се небом завршава
Космос несклад са земље умири
Њему следи од вечности слава.

БЕЗМЕРЈЕ

Узвишење што поврх нас стоји
Сред нас меру бесконачног прави
Једност жива кад крајности споји
Када у сну истину најави.

У почетку коме се крај не зна
Цела мера моћнога немерства
Ништа јаче од доброга зла
Из кога се рађају сва зверства.

Средиште се крајевима ближи
Космос снага свему надређена
Велик онај и када најнижи
Ако њему вечност вечна дана.

ЗАХВАТ

Мера свету на небу станује
Облак пречи да се јасно види
Сазна онај ко уме да снује
Рад истине ко зна да се стиди.

Душа пише на себи знакове
Што се трајно за вечно бележе
Свако слово садржи кракове
Којом једно за друго се веже.

На крај краја почетак зачиње
Нов наставак коме нема краја
Живот нови за стари запиње
Мера мрака увек снага сјаја.

НЕИЗОСТАВНО

У бићу моме струје вапаји
Безмерје неба земљу самери
У сваком живе последњи трзаји
Живот ништа до мучни дамари.

Колико само бола има у срећи
Туга је основ свакој радости
Ужас настаје када мали је већи
Мржња када излив је блискости.

Радије умирем у самоме себи
Него да живим како други хоће
Ниједној не могу одолети потреби
Најгора од свих бити без самоће.

ПРИКРАЈАК

Прави разлог у прикрајку лежи
Центар увек суштину прикрива
Кад опасност сваком крају бежи
Несрећа се сва у центар збива.

Срећа увек изван основнога
Она живот на малом заснива
Бојати се треба посебнога
Нарочитост без разлога крива.

Моћ простога души више прија
Савршенство у напетост води
Узвишено неретко одибја
Једноставност у правилу годи.

СОПСТВО

Ко не уме себе да послуша
Тајну сопства никад неће наћи
Невоље ће многе да искуша
И несреће страшне ће га снаћи.

Изван себе ако и постоји
Од Бога је за другога дато
Небо ништа на земљи не двоји
За свакога његово послато.

Бог не греша када и промаши
Мером својом нашу надилази
Само онај ко се Њега плаши
По његовој он креће се стази.

УПРАВО

Када се на крају све сабере
Што било већ је на почетку
Живот је обрис самртне мере
Што живи без нас у своме поретку.

Ко год је хтео више од тога
Тугу је неумитно мењао за срећу
Све што се науми ако без Бога
Уместо на небу скончаће у смећу.

Покушај који покушано уздиже
Ако се мером у нама ради
Нову алку на ланцу ниже
Тврд труднога заувек награди.

УСПИЊАЊЕ

Висок поглед пронађе празнину
Реткост себе у маси препозна
Само који свлада раздаљину
И што неће он успут то сазна.

На висини све мање изгледа
Тежина се са дужином губи
Од позади није што и спреда
Муку позна ко са мржњом љуби.

Права радост у тузи скончава
Није лако без себе остати
Срећан онај ком туђа слава
Није разлог да бескрајно пати.

ИСКУШЕЊЕ

Понос себе у жељи разлаже
Неприметно увек бива боље
Не налазе они који траже
Ништа није без творчеве воље.

На почетку све изгледа лако
Одмицање искушењу води
Циљу ближи ко се и помако'
Смрт оживи чим се ико роди.

Пуста жеља да се вечно буде
Нереално мери створено и Творца
Нуди нама свемоћне заблуде
Правећ' од нас с ветрењачом борца.

ИСЧЕКИВАЊЕ

Када срећа у несрећу пређе
А светло се у таму претвори
Ништа није од радости ређе
Живот сваки у себи сагори.

Није лако бити после свега
Оставити најважније иза
Смрт је извор новог белега
Кад најдаља она увек близа.

Чекање је врхунац живљења
Корак сваки води ка свршетку
Нови дан извор је дивљењу
Која није била у почетку.

УНАТРАГ

Зло са добром страшну битку бије
Сразмера се међу њих неруши
Постојаност кључну тајну крије
У незнању који се оглуши.

Више добра вуче више злога
Добро свако зло нам увећава
Ништа није постало без Бога
Давно чусмо да ђаво не спава.

Кад би могло оно немогуће
Све и да се ка почетку креће
Живот сваки био би прегнуће
Мање добра залога је среће.

ПОСУСТАЈАЊЕ

Тамо где нам око посустаје
Граница је где душа почиње
Све велико из ничег настаје
Живот себе у смрти зачиње.

Мера која друге премерава
Стоји изван нашег домашаја
Тек ко нема има шта да дава
Нespoјиво у јединство спаја.

Космос већи од наше представе
Он почиње кад за нас нестане
Ниша веће од прве објаве
Нико већи од сопствене сене.

ЗАЛАЗАК

Када једном сунце се опрости
Оживеће све што није нашло
Своју меру у снази светлости
И пре часа кад зајек је зашло.

Живот неће са сунцем нестати
На пределу где се оно рађа
Смрт је оно што нам не да стати
Зато она од живота млађа.

Знатижеља моћно нас привлачи
Оном часу од којег сви стрепе
Не победи увек који јачи
Гладни другог собом се окрепе.

НЕСКЛАД

Ноћ је извор духовне светлости
У њој видно што за дана није
Страст извор опасној обести
Из празнога најрадије пије.

Мир у души што се ноћу јавља
Муке дана олако решава
Од несреће срећа себе справља
Благо оном ко се обуздава.

Космос није мера за човека
Бог у њему само се огледа
Живот само непресушна река
Васиона за смрт је победа.

ИЗВОР

Са извора кад се пије
Ништа слађе не постоји
Бог из уста воду лије
Ожеднеле њоме поји.

Глад у нама разбуктава
Ка остатку постојања
И кад нема Он нам дава
Разлог нови за трајања.

У кривици морал лежи
Равнодушност увек прети
Свако себе саплиће у мрежи
Оставити или пак узети.

ОМЕЂИВАЊЕ

Густи облак пречи моме оку
Да сагледа небеске висине
Да се вине у област широку
И досегне моћне раздаљине.

Горња мера доњу одмерава
Тама светлу боју одређује
Сан је више него свака јава
Космос живот собом омеђује.

Земља мало када има духа
Небо место његовом размаху
Цаба слуша који нема слуха
И стварање кад није у маху.

СТАЈАЊЕ

Ко на срећу сувише рачуна
У несрећи слабо се сналази
Веровање постојању круна
И кад мало у довољној снази.

Изван себе ко тражи ослонац
Само ако на Бога наиђе
Он ће лако заобићи мамац
Да пењањем у дубину сађе.

Није лако не бити а бити
У остатку пронаћи суштину
Показано заувек прикрити
Не маћи се досећи висину.

НЕИЗВЕСНО

Тешко ми је и да замислим
Како ће бити када све престане
Када се у вечност запутим
Од живота када смрт остане.

Занос смрти од живота више
Радост мука када тугу ствара
Нико кадар да вечност опише
Ма колико он имао дара.

Неизвесност никоме не годи
Важно оно што нам опипљиво
Лута онај кога други води
Када слуша оно заводљиво.

ТРАЈАЊЕ

Ко се није неба нагледао
Дубљим оком у се завирио
У мраку је заувек остао
Са слепилом он се помирио.

Космос тајна у коме све тајне
Нову меру за се прибављају
Око њему на дну звезде сјајне
Где светлости непрестано трају.

Није лако светло замрачити
Још је теже таму обасјати
Много тешко не бити а бити
А најтеже не поћи а стати.

СУСПРЕТ

Светло што нам из даљине стиже
Тамну сенку оставља у свести
Да када му ми будемо ближе
Меру таме на њега ће свести.

Свест о смрти живот ојачава
Многу снагу у њега улива
У почетку коначна назначавача
Да у мраку сва светлост пребива.

На крај краја почетак настаје
Нови дамар из старог извире
Све што било почиње да траје
У оквиру Божанске намере.

ПОВРХ

На земљи је како бити мора
Космос пружа оно немогуће
Смрћу свиће бесконачна зора
Душа иде пут коначне куће.

Разлог који у небу се тражи
Изнад њега могуће је наћи
Космос моћан патњу да ублажи
Које живог могу живећ снаћи.

Дан у којем све живо почива
Једном нужно мора осванути
Оног часа када смрт буде жива
Трен вечности све ће преплавити.

БЕЗДАН

Лако оном који без сећања
Траје тако незнајући разлог
Оног моћног прво обећање
Које јесте од космоса залог.

Светло небо што тама космосу
Мера света изван постављена
Космос створен у снажном заносу
Тајна Творца за нас направљена.

Крајња мера сопственог прегнућа
Сеже тачно до руба космоса
Предња страна круна достигнућа
Пад је симбол поклеклог логоса.

ДИВЕЉЕЊЕ

Дивим се свему што нисам
Нити икако могу бити
Због тога што ово јесам
Што ме то од дивљења штити.

Део неба који ми припада
Једног дана он мора нестати
Живот носи оживела нада
Да Бог мора нешто друго дати.

На овоме не може остати
Крај без краја једина истина
Само онај који ово схвати
Домоћи ће се тих висина.

НЕПОЈАМНО

Тешко ми је и да замислим
Да бих могао нешто друго бити
Чим помислим одмах зажалим
У шта бих се могао претворити.

Бити друго од оног што јеси
Није само грех Творцу усмерен
На разне начине живе греси
Од зла човек увек је покорен.

Не признати истину истине
Него олако се предати лажи
Нестати одједном од силине
Да није оно што заувек важи.

ЗАНОС

Разлог који у нама постоји
Није одвек у нама и био
Све што јесте мора да се двоји
Како би га космос запримио.

Космос није оно што се мери
Његов обим више од обима
Живот живи ако је у вери
Оног који из њег' сигнал прима.

Занос који космос изазива
Мртвост кадар у живот да врати
У Космосу све битно се збива
И ко неће на крају то схвати.

ВРЛИНА

Кад је рана мање од несреће
Коју живот у себи садржи
Космос место у коме се креће
Само онај ко од себе бржи.

Туга има снагу да пресече
Часе среће који нам се десе
Ништа није од ничега прече
Све то живот олако изнесе.

Светло нема снагу ако тама
Не покаже сву своју силину
Нема туге ако није сама
Себе моћно свела у врлину.

ПРЕДМРАК

Предмрак доба у којем сва доба
Себе виде из њега постају
Само онај који га опроба
Тајну тајне заувек спознају.

Тајна света увек на размеђу
Које дели велике захвате
Само они који њега пређу
Способни у космос да прихвате.

Душа себе у космосу настањује
Тама враћа што отуд постало
Космос логос умом обдарује
Увек више никада за мало. .

СМРТОЗНАЊЕ

О животу немам појма нимало
Смрт је једино у шта се разумем
Од тога сазнања све ми је стало
Више не знам ни оно што уем.

На крају овог ваљда ново почиње
Све друго је несносно искушење
Живот је од смрти увелико мање
Када највише он се ка њој пење.

Вечност оно о чему се ћути
Сваки помен њену славу мањи
Смрт способна разум да помути
И најживљег заувек отањи.

НЕДОВОЉНО

Како се само мало зна
О оном што чини суштину
Зашто је добра мање од зла
Зашто висина не зна дубину.

И ово слово које сада пишем
Као да је морало из мене изићи
Стварам онако као што дишем
Са надом да ћу Богу стићи.

Не усуђујем се да идем даље
Од места на коме све постоји
Из космоса сигнал ми шаље
Онај који се с ничим не двоји.

ТРЗАЈ

Још у мени снажно одзвања
Глас који никада нисам чуо
Често се сетим оних стања
И звукова које нечује уво.

Снага којом се биће тресе
При помисли о блиском крају
Трзај који нас тада понесе
У космос ка вечном завичају.

Када се време и безвреме такну
Када се једно у друго прелију
Највише нас себи примакну
Тада схвате и они који не чују.

УНИВЕРЗУМ

Некада је довољан и један знак
Да би се појмила читавост
Како нас не би прекрио мрак
Да биће не постане себе билост.

Када се само сетим свега
Што је било а више га нема
Суновратим се због тога тега
Шта ми се то ненадано спрема.

Чему јуриш када нема краја
Универзум у себе све сажима
Крајности свега у једно спаја
Ништа се више не мери данима.

САГЛАСЈЕ

Када бих знао оно што не знам
И имао све оно што немам
Немање бих могао да дам
Учио бих све оно што знам.

Ко се одважи да сазна
Што постоји у непостојању
Срешће на том путу чуда разна
Остаће вечно у очајању.

Ко не зна докле сме да иде
Најбоље је да се са места не миче
Нека живи све своје привиде
Моћи незнања оду нека сриче.

МЕЋУСТАЊЕ

Крајеви се неумитно своде
У средиште укупног постања
Смрти теже они што се роде
И из којих нова смрт израња.

Вечност вечна ко вечности тежи
Магновење некад је надјача
Свако себе ухвати у мрежи
После првог порођајног плача.

Све од плача до задњег уздаха
Међустањем можемо назвати
Вечност извор несноснога страха
Неизвесност разлог да се пати.

БЕЛИНА

Тајну коју крије Космос
Живом није моћно знати
Малу снагу има логос
Дух у помоћ ваља звати.

Смрт је увод у почетак
Што се кроз плач први дао
Космос нада да свршетак
Бог именом није звао.

Име носи у себи судбину
Ништа није без неке настало
Само сјај што има белину
Са неба нам у крило упало.

ОСЕН

Меру свету нико не премери
Космос носи тајну свеколику
Највише је смештено у вери
Човек Космос у људском облику.

Човек увек рађа се са небом
Глава свемир у малом облику
Дух је тежња за новом потребом
Која живи у својему пралику.

Узајамност потврда разлике
Ништа није из двапута дато
Дух је веза за разне облике
Разрешење кад није задато.

БИОГРАФИЈА

Боривој Рашуо рођен је 10. октобра 1957. у Жагровићу код Книна. Након завршене опште гимназије у Книну уписао се на Факултет политичких наука у Београду.

Факултет политичких наука, смер друштвено-политички, завршио је 1982. Магистрирао је на истом Факултету. За време основних студија, 1981. године двоструки је добитник Октобарске награде града Београда за истраживање из области политикологије.

У Републици Српској Крајини у два мандата (1991-1995.) обавља функцију министра у Влади Републике Српске Крајине, у првом мандату 1991. министра спољних послова а у другом 1994. министра информисања.

Објављивао је стручне радове у политиколошким, социолошким и књижевним часописима (Политиколошке студије, Социологија, Филозофске свеске, Књижевне новине, Јавност, НИН, Политика ..).

До сада је објавио: **Чему више Југославија** (политиколошка студија, Београд 1996.), Уредник је Зборника радова **Република Српака Крајина** (Београд 1997.), и песничке збирке: **Исходиште** (1998.), **Уточиште** (2000.), **Прибежиште** (2002.), **Сновиђење** (2004.), **Провиђење** (2006.) **Антологи(ја)** (2007.) .

Није добитник ни једне књижевне награде.

Члан је Удружења књижевника Србије.

Ожењен је. Живи и ствара у Београду.